

NEDJELJNA ČITANJA: Jr 20, 7-9; Ps 63, 2-6.8-9; Rim 12, 1-2;
Mt 16, 21-27

Nakon što je Otac nebeski u srcima apostola očitovao da je Isus njegov Sin i Mesija, a Petar to javno ispovjedio pred svima, Isus ih je počeo intenzivnije poučavati svome poslanju u svijetu. Tako im je naviještao da ima trpjeti i umrijeti, nakon čega je imao i uskrsnuti. No upravo Petar koji ga je prvi od svih učenika ispovjedio kao Sina Boga živoga burno reagira na takav njegov govor i pokušava ga odvratiti od naviještenoga plana, premda i ne zna dobro da nije riječ o nekom Isusovom proizvoljnom trenutnom planu, već o navještaju da će se dogoditi prema onome što je bilo prorokovano u Pismima o njemu. Iz toga zaključujemo da Petar u ime vlastitog osjećaja humanosti želi odvratiti Isusa od patnje i križa o kojemu je govorio: Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!

Poput toga Petrova stava i reakcije, danas se razvija novi humanizam u društvu u kojem se bježi od križa i patnje, a nastoji se osigurati lagan život. Ni sami ne vidimo koliko je to veliko zavaravanje i privid, jer nema izgrađena čovjeka ni stabilnoga društva bez križa, patnje i napora. Ovaj se humanizam često očituje u odnosima roditelja i djece, pri čemu roditelji drže svojom svetom zadaćom priuštiti svojoj djeci život i životna iskustva bez napora i križa. Tako se ravnaju prema određenim kriterijima humanosti i humanizma, no čine veliki previd, kao što ga učini i sveti Petar. Mnogi se čak zavaravaju prividnim i lažnim uvjerenjem da će se moći prije ili poslije stvoriti društvo bez patnje i križa, te im iz njihove humane i humanističke perspektive smeta i Bog koji je tako jasno govorio o potrebi križa i o nezamjenjivoj ulozi i koristi patnje u životu.